

Franz Wolf

Programma, Quo Rector Universitatis Rostochiensis, Franciscus Wolfius, Philosophiae Magister, & Log. P.P. Ad exequias; Quas ... Viro Dn. Enocho Swantenio SS. Thcol. D. & P.P. ... Mater, Vidua, Et Liberi moestissimi. Hodie indicendas cupiunt Patres ac Cives Academiae Omnium Ordinum honoratissimos peramanter invitat

Rostochii: Kilius, [1674]

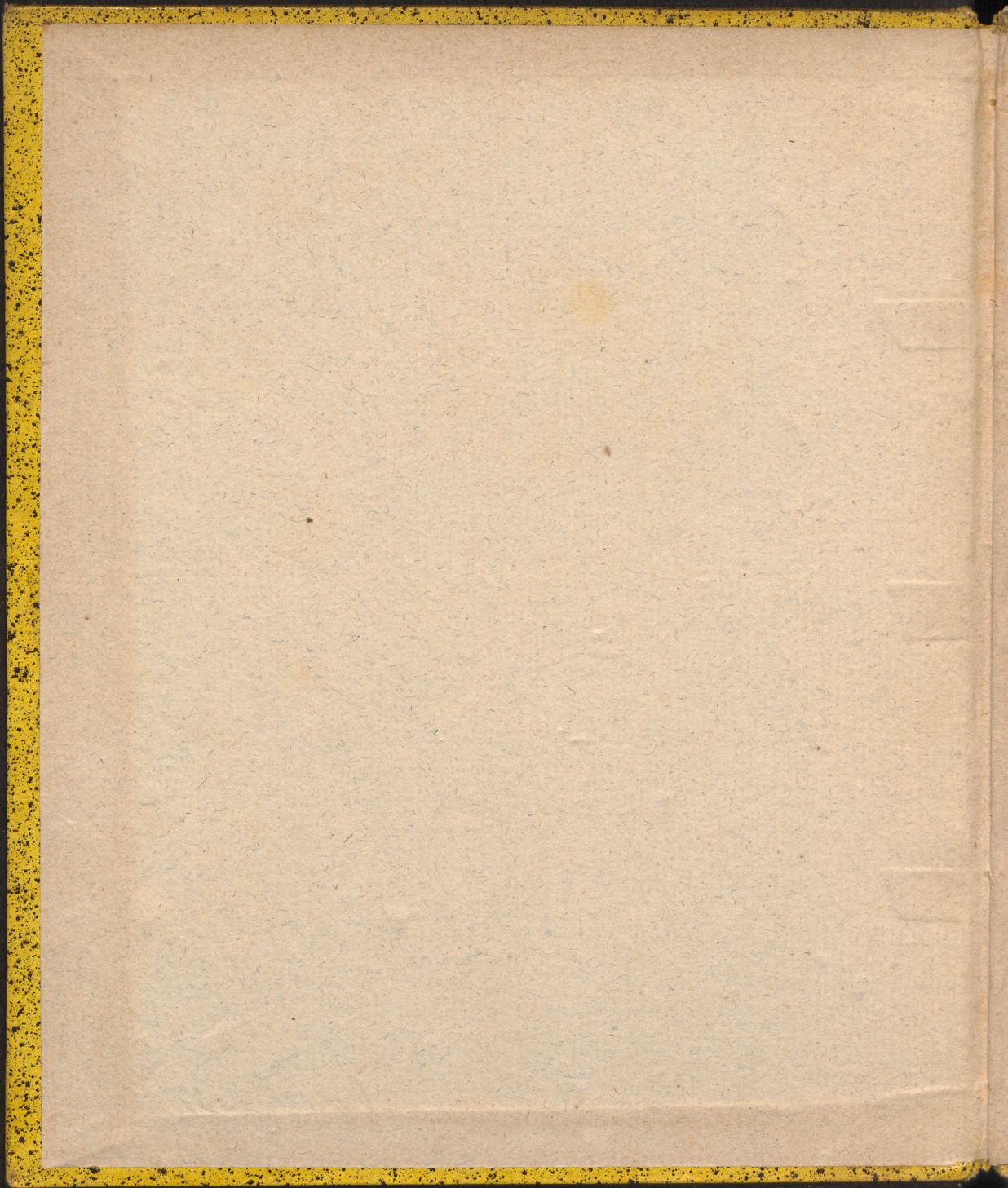
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn776828266>

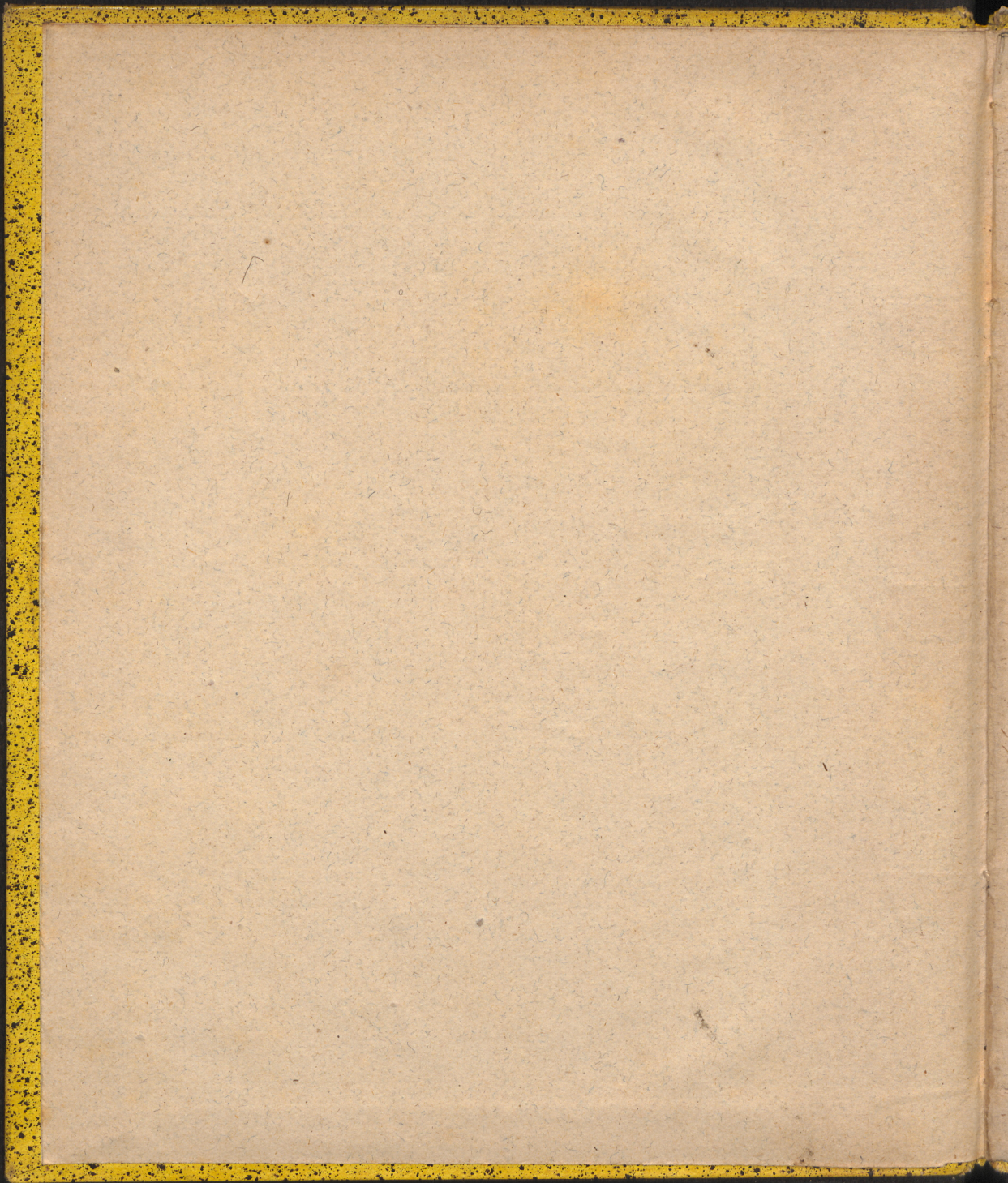
Druck Freier Zugang

Wolff, F.
in E. Suanten.

Rostock, 1674. /a

PROGRAMMA,

41.

^{Quo}
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS,
FRANCISCUS
WOLFIUS,

Philosophiæ Magister, & Log. P. P.

Ad exequias;

Quas

Patrum, Reverendo, Ampliss. atq; Excellentissimo

VIRO

DN. ENOCHO
SVVANTENIO

SS. Thcol. D. & P. P. celeberrimo, & Basi-
licæ D. JACOBI Archidiacono longè meritissimo
MATER, VIDUA, ET LIBERI

mœstissimi.

Hodie indicendas cupiunt

Patres ac Cives Academiæ Omnium Or-
dinum honoratissimos peraman-
ter invitat.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Universit. Typogr.

17
Nter omnia quæ homini impendent certissima, morte nihil est incertius. Quis enim vitæ vivet, & non videbit mortem? & emet animam suam de manu sepulchri? Pl. 89. v. 49. *Propter incertos casus quotidie mors imminet, propter brevitatem vitæ nunquam potest longè abesse.* i. Tusc. quæst. *Moriendum certè est, Sed incertum an eo ipso die.* Certus unicuique à providentiâ Dei infallibili præfixus est vitæ terminus, non ita tamè, ut illum nullâ prorsus ratione moveri, ampliari vel coarctari posse credamus. Neque enim fato quodam Stoico, immutabili prorsus lege præstituitur, sed Deus suo influxu amicebiliter hæc inferiora temperans, nunc citius nunc tardius quam lex communis postulabat homines à sua statione discedere jubet. Illud equidem extra omne dubium collocatum esse videtur, Deum causarum, ut vocant, secundarum vires penitus habere perspectas, pervidere, quamdiu humidum radicale, vi caloris in ipsum agente, adversario resistere possit, quando ei succumbendum, ut absorbeatur, adeoque secundum ordinariam legem talem homini præscribere vivendi terminum, qualem causarum secundarum vires promittunt & subministrant. Ceterum non nisi sub aliquâ conditione constitutum hunc vitæ terminum à Deo existimes; Si enim singulari quâdam inductus ratione velit homini gratiam talis termini facere, in libera ejus voluntate positum est. Sic Regi quondam Hiskia mortis diem prolongare voluit; Sic aliis piorum tempora decurtavit, ut turbis hujus seculi erepti perpetua pace perfrui inciperent. Rursus si hominû culpa prævaluerit, ipsi sibi fata poterunt accelerare ante etiam quam vires naturæ defectura fuissent: quem potius terminum vitæ à Deo permissum appellitaveris. Nec non in pœnam peccatorum jam tum patratorem impios sæpe immaturâ morte tollere, & scelera compescere voluit. Utrumque Scripturæ passim locorum abunde testantur, idem loquitur experientia, ut Soli lucem scenerari videatur, qui hisce probandis diutius inhæserit. Ita autem divina Sapientia ultima hominis disposuit, ut quam ipsi certa & cognita, tam homini ipsi essent incerta & incognita. Latere voluit unum, ut timeatur omnis dies. Cernas sapius homines ad mare pabulatum prodeuntes piscatum aggressuros hamatitem; dum escas aptat hamiota, lineam arundine projicit, ludibundi undas tranant pisciculi, choreas ducitare crederes, ita pernici pinnularum motu permiscentur, ferunt referuntque gradus; mox illex eos inescat præda, appropierant, devorant, hærent, capiuntur. Haut absimilis vita nostra pisciculis illis; videas ibi plurimos genio indulgentes, alios lucris inhiantes, alios victum quarritantes, alios aliis occupatos & desudantes negotiis, quos mors inopinata hamo quasi rebus mundanis, quibus toti immerfi sunt, extrahit. Exempla passim obvia. Rhodiorum Legatus, cum quondam

dam flumine eloquentiæ suæ Patres conscriptos Romæ in summâ sui admirationem abripuisset, dum limine curiæ, simul concidens vitâ egreditur. Tullius Hostilius Rex Romanorum fulmine percussus, cum tota domo in cineres redactus, eadem ad eîs regiam rogum & sepulchrum habuit. Interdum matres insperatus filiorum aspectus repentina morte abstulit, & sic quas dolor de absentibus non extinxerat, lætitia de presentibus consumpsit. Æschylus qui teste Quintil. l. 10. c. 1. Tragœdias primus in lucem protulit, cum accepisset, in fati esse, ut ex ictu supernè proveniente extingveretur, tectâ vitaturus vim fati elusus, sub dio aperto commorabatur capite. Forte verò aquila, splendore calvitii delusa, testudinem capiti ejus, rata esse lapidem, illi sit, quo ictu expiravit. Euripidi dentes canum, Sophocli ex victoria gaudium; Philemoni immoderatio risus; Pindaro somnus; Anacreonti uva passa granum, Hadriano Papæ culex fata accelerarunt. Quid dicam de illis, qui inter comedendum sublatis fuerunt? Henricus III (sub quo vel 3. Pontifices de sede Apostolica contenderunt) buccellâ panis grandiusculâ anno ætatis 40. suffocatus est. Scilicet quod presentissimè vitam nostram conservat, eandem destruit. Scapula Romanus inter coenandum moritur, & dum Sol Diei, ille vitæ finem facit. Quid referam singulos quos Apoplexiæ vehementia dejecit? Matthiam Hunniadis filium Regem Ungariæ anno ætatis 47. Carolum VIII, Imperatorem, Paulum II. Papam, Johannem Evangelistam in templo Ephesino in conspectu Universæ concionis, ut nonnulli volunt, vehementior apoplexiæ impetus subito extinxit. Et quorsum tandem memoriam superiorum temporum repetituri peregrina conquirimus exempla, cû domestica & nostro tempore omnium oculos in se convertentia passim conspiciantur. Aliquot hebdomadæ præterlapsæ sunt, ex quo Virum Plur. Rev. Ampliss. atq; Excellentiss. Dnm. D. SVANTENIUM, cujus exuvias hodie terræ mandamus, post varios exhaustos labores, multigenasque exantlatas vitæ hujus miseras, nil quicquam cogitantem, & in mensa cum suis sedentem, subita morbi vis invasit, prostratisque viribus, paulo post exanimavit, maxima consternatione percussis ad unum omnibus, quorum aureis tam inopinati discessus fama verberabat. Utinam hoc & aliis admoniti exemplis tandem saperemus! Utinam altâ memorique mente tanti viri obitum reponeremus, jugiq; recordatione quotidie recoleremus! Utinam quavis hora quovisq; momento collectis vasis, hoc edo&ti exemplo, expectaremus, si forte hoc l. illud nobis supremum illuxerit, quo citaremur ad reddendam rationem factorum, dictorum, cogitationumque nostrarum coram tribunali Judicis falli nescii Jesu Christi! Huc g. quotquot hæcenus mundanas opes spe animoque devorastis, quotquot peccatis contaminati estis, vertite oculos, subducite rationes vestras, colligite summas, ne imparati, si inopinatè evocemini, compareatis. Subjicite vobis illud Ecclesiastæ c. 9. v. 12. *Nescit homo*

homo tempus suum: Sicut pisces qui capiuntur in reti malo, & sicut aves captae in laqueo; sic irretiuntur filii hominum in tempore malo. Attendite Christo: vigilate, quia nescitis, qua hora Dominus vester venturus sit: Estote parati quia, qua hora non putatis, eam filius hominis venturus est. Matth. 24. v. 41. 44. Audite Jacobum: Ignoratis quid futurum sit postero die; quae est enim vita vestra? vapor est, qui ad exiguum tempus apparet, & deinde evanescit. Jacobi c. 4. v. 14. Viventes igitur animam à corpore separate. Senes, juvenes quotidie mori discite. Omiserum illum senem, qui mortem esse contemnendam in tam longâ etate non viderit. Cic. in Catone. Mors omni ætati communis. Omnes Stellæ sicut ab Oriente surgunt, ita ad occasum citato gradu tendunt, aliæ citius aliæ tardius nostro sese conspectui subducunt. Omnes orimur, omnes morimur, alius citius, alius tardius, alius tardius cursum suum peracturus; juniores plerumque difficilius, seniores facilius suam naturam debitum persolvunt. Sperat adolescens, diu se victurum? At Tullio iudice insipienter sperat. quid enim stultius quam incertam pro certis habere, falsa pro veris? Senes emoriuntur secundum naturam, idem contingit adolescentibus adversante & repugnante naturâ. Adolescentes sic mori videntur, ut cum aqua multitudine vis Flammæ opprimitur; senes autem, sicut suâ sponte, nullâ adhibita vi, consumptus ignis extinguitur; & quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi avelluntur, si matura, & cocta, decidunt: sic vitam adolescentibus vis aufert, senibus maturitas. Cic. in Catone. Nemo g. confidat corporis firmitate, honorum dignitate, opum stabilitate, ætatis flore, manet inconcussa veritas illi vulgato

Namque necesse mori est, senibus simul atq; minori,
Est commune mori, mors nulli parcit honori.

Hanc suæ fragilitatis & mortis certissimæ memoriam sibi in animum revocare variis modis varii sunt conati. Aegyptiis quondam in more positum erat, ut in conviviis mortis simulacrû circumferrent, hac adjecta admonitione, ut singuli dum se liberius invitarent, hoc quoque intuerentur. Constantinopoli quondam Imperatorum corona imponebatur simul aliquot genera lapidum à coementario proponebantur, ut inde unum eligeret ex quo sibi tumulum confici vellet. Cum Pontifex solenniter inaugurandus præit illum, Cereemoniarum Magister, duas gestans arundines, quarum alterius extremitati candela ardens, alterius stупpa est imposta, qui ad motam candelam stuppæ iterato clamore ita fatur: *Pater Sancte, sic transit gloria mundi.* Felicem illum, imo terq; quaterq; beatum, qui suæ mortalitatis memor quotidie expectat, ut se vera fide in Christum munitum ad rationes vitæ actæ reddendas Deo de præsidio & statione vitæ evocanti sistere possit. Ceterum ad vos moestissimi superstitantes, mater vidua & Liberi mea se convertit oratio. Vobis insanabile vulnus hac morte inflictum esse videtur, Vobis Conjux & Pa-

rens

rens ereptus; ante etiam quam eripi videbatur.¹ Ingentem meritò vim lachrymarum profundere videmini. matri præsidium & solamen decrepitæ ætatis concidit; Viduæ altera cordis portio ablata, Liberis spes suæ ætatis columenq; subversum. Ast ponite quæso modum lachrymis. Defœcato animo ponderate, quot turbis, quot laboribus, quot molestiis, si diutius vixisset, devorandis, vester ereptus fuerit. Æquioris iudicii lance expendite quomodo cum morte vitam, cum laboribus quietem, cum morbis perpetuam commutarit sanitatem. Volvite mente, qua visione, quo amore, quibus gaudiis piè defunctus vester nunc perfruatur. Ferunt Anaxagoram percepta filii morte (idem vestrarum fuerit partium visa, auditaque Filii, conjugis, parentis morte) nuncio reposuisse: *Nihil mihi inexpectatum aut novum nuncias: ego enim illum ex me natum sciebam mortalem.* Quis magna capietur admiratione, aut dolore cruciabitur, qui videat illud esse lique factum, quod liquefcere potuit; se&um quo secari, combustum quod comburi poterat? Et quis tandem demirabitur, si mortuum esse videat vel audiat, quod mortale natum erat. At subitus ille discessus nimio nos dolore attonitos detinet. Sed non illo demum momento mori cœpit, totâ vitâ mortuus est. Quid enim nostrum vivere, nisi perpetuum quoddam mori. Clepsydram non extremum stillicidium exhaurit, sed quicquid ante defluxit. Illud momentum temporis quo esse desinimus non solum mortem facit, sed solum consummat. Et fac ita esse; incredibili celeritate mors cum vestris subduxerit oculis; quid inde? annon in lucro putandum, si quis bene & citò moritur. Nonne felicior ille putandus, quem acrior citò in portum ventus pertulit, quam quem segniores venti & longa tranquillitas lentissimo tædio delassatû ægè moliantur? Fortunatior, meo quidem iudicio, quem festinata & beata mors his vitæ malis exemptum acriori impetu in portum & æternam beatitatem defert.

Ceterum piè hujus defuncti memoriæ & honori ultimo parentaturi nonnulla, prout ea ex relationibus superstantium hauriri potuerunt, attexamus. Si quicquam felicitatis humanæ in natalium majorumque splendore in rectâ educatione, in munerum officiorumque celebritate, in vitæ honestæ actæ ratione collocandum fuerit, nihil minùs piè nostro defuncto quam horum omnium, confluxus defuit. Natus ille Anno à Christo M.D.C. XIIX. 18. Calend. Febr. ipso die Conversionis Pauli, Gustrovii, urbe hujus regionis fortunatissimâ atque ornatissimâ. Patrem b. m. habuit Virum Perreverendum, Clarissimum atq; Doctissimum DN ENOCHUM SVANTENIUM, Artium liberalium Magistrum, & primò quidem Gymnasii Bærcholmenis Holsatiæ Rectorem, Pastorem & vicinarum parochiarum Præpositum longe gravissimum & meritissimum, post ita dirigente Deo Pastorem Ecclesiæ Parochialis, quæ Gustrovii est, optimè meritum. Matrem vero omni virtutum satellitio abunde stipatam MAGDALENAM Doctissimam quæ postquam 80

etatis annū explevit & per LII. annorum tractus maritum vidua desideravit, nunc, ante etiam quam moriatur, emoritur, dum filii sui funus, quantā summi lucus acerbitate, confusis lacrymarum, singultuum & suspiriorum agminibus! prosequitur. Avusejus paternus fuit vir quondam prudentissimus & singulari probitate clarus Dominus GEORGIUS SVANT, Civis apud Malchineses primarius. Avia verò paterna femina omnibus sui sexus virtutibus commendabilis quondam ANNA Bahrenstähts/ Pastoris olim apud Malchineses meritissimi filia. Avus maternus quondam floruit Vir plurim. Reverendus Amplissimus & Excellentissimus DN. M. ANTONIUS BOCATIUS, Pastor & Superintendens apud Parchimenses longe gravissimus, Avia materna fuit femina omnium virtutum apparatus instructissima BRIGITTA PIPERITII, Viri admodum Reverendi, clarissimi & doctissimi DN. HENRICI PIPERITII, primi Pastoris orthodoxi ad aedem dominicam quæ Gustroæ fundata, celebratissimi filia. Proavo denique materno oriundus fuit Virò plurimum Reverendo, Clarissimo atque Doctissimo DN. M. HENRICO BOCATIO, Pastore apud Slesvvicenses quondam meritissimo, ipsiusque Megalandri B. Lutheri discipulo inter assiduos felicitissimo. Proavia, vero materna MAGDALENA Blanckenbiels/ Slesvvicense, femina omnium virtutum sui sexus satellitiò egregie instructa. Hisce majoribus, ut reliquos nunc silentio prætereamus, noster pie defunctus suos natales debuit. Ut verò lucem adspexit, nil prius vel antiquius habuerunt parentes, quàm ut S. baptismatis unda ablutus mystico corpori Christi vivum infereretur membrum. Inde à teneris ipsum ungviculis, ut capax disciplinæ fieri incepit, in verà pietate innutritum optimis artibus imbuerunt, cumque adolescentibus annis ignea vis animi nescio quem ardorem & fervorem in studia polliceretur traditus est in disciplinam Viro Clarissimo & Doctissimo DN. M. GEORGIO SCHEDIO, Rectori Scholæ Gustroviensis longè meritissimo ut lectionibus, cum publicis tum privatis, cereum & in quavis sequacem animum informaret & ipsa eruditionis principia instillaret. Ibi postquam lingvarum, aliorumque exercitiorum Scholasticorum optima jecisset fundamenta, auctore Viro plurimum Reverendo Amplissimo & Excellentissimo DN. M. DANIELE MICHAELIS, p. m. Superintendente Gustrovice longè gravissimo, cum pater in tenera etate è vivis decedisset, à matre Lubecam missus curæ & informationi Viri Amplissimi Clarissimi & Doctissimi DN. M. JOHANNIS KIRCHMANNI, Rectoris Scholæ; & Viri Clarissimi & Doctissimi DN. M. SEBASTIANI MEIERI, Conrectoris conceditur, quorum duobus cum publice tum privatim adeò se solertem dedit, ut omnium admirationem & laudem sibi facilimè conciliaret Postquam sic in scholis per quadriennium rerum suarum egregiè satagisset, docentibus id ipsum aliquot testimoniiis queis viri supra laudati ejus diligentiam & virtutes doctis, com-

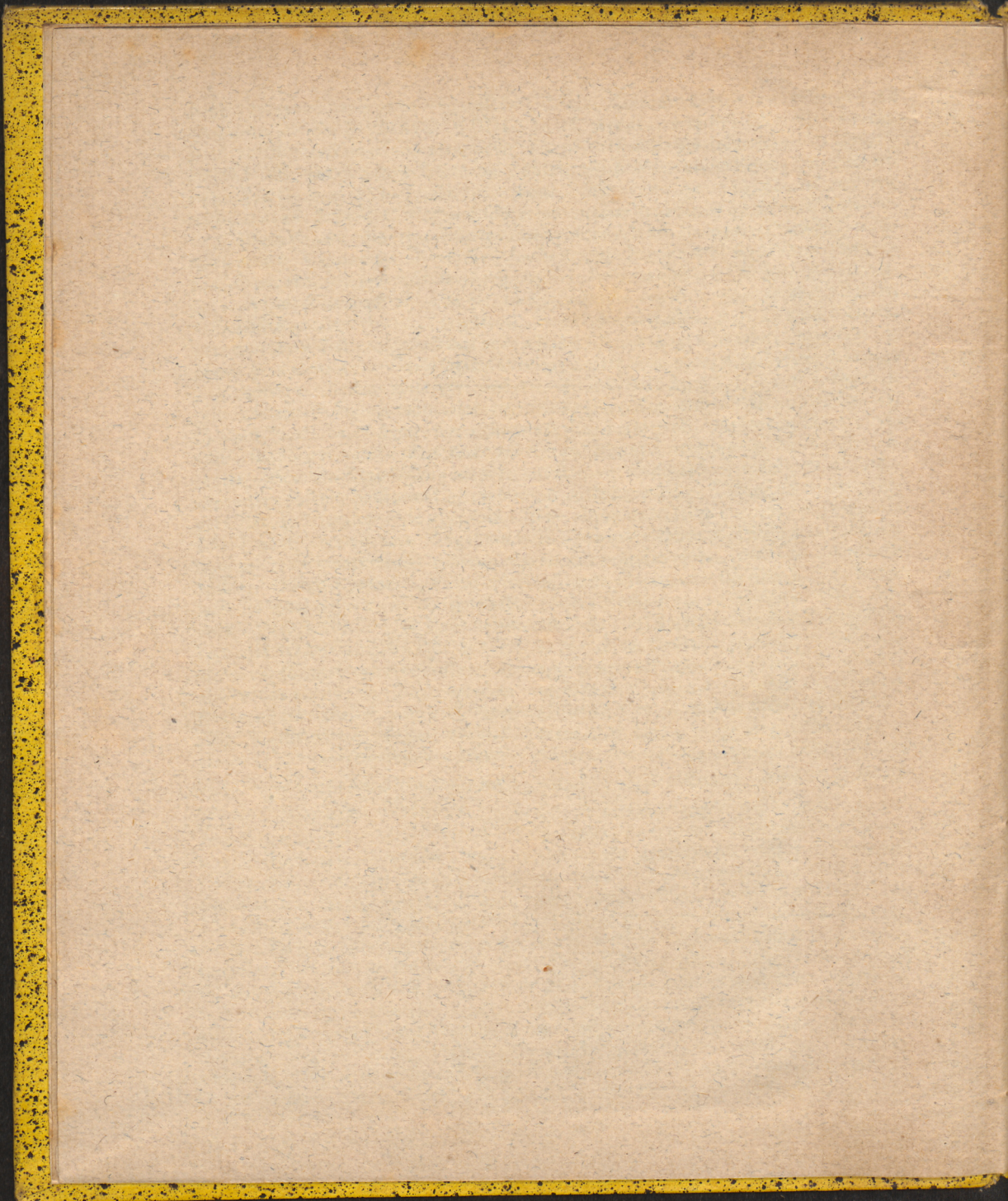
men-

mendare voluerunt, amicorum instinctu ad altiora aspiraturus inclitama
 academiã Rostochiensẽ omnium primò salutare cœpir. Vix eam ingres-
 sus in interiorem familiaritatem virorũ doctissimorum est admissus, maxime
 sub auspicio Viri Clarissimi DN. JOHANNIS MICHAELIS, post SS.
 Theol. D. & P. P. in Gryphicã Universitate, Philosophicis & Philologicis in-
 signem navavit operam. Præcipue verò ductu Viri Clarissimi DN. M. JO-
 HANNIS CRELLII, trium annorum spatio curriculum Philosophiæ ab-
 solvit. Apprimè interea studiis Theologicis delectatus dependebat ab ore
 celeberrimorum tunc temporis Theologorum Virorum plurimum Reve-
 rend: Amplissim: atque Excellentissim: DN. D. QUISTORPII, Senioris & DN. D.
 COTHMANNI, P. P. Academiã hujus longe celebratissimorũ, quorum præsidio iden-
 tidem sese disputando, cum opponendo tum respondendo acriter præbuit, & plu-
 rimorum admirationem amoremque in se derivavit. Dona, quæ Sp. S. gratia abun-
 de ipsum instruxerat, administrantia publicæ discentium utilitati consecravit, dum
 non sine applausu audientium VII. verba Christi, pro concione explicavit, & con-
 sensu Rev. Ministerii emortuo Viro summe Rev. DN. FIDLERO, Superintendente
 quondam meritissimo, sæpius ad populum verba fecit. post exteras visitaturus Aca-
 demiã Rostochium Deo dirigente revocatus est. Reversus in locum DN. JOHAN-
 NIS CORFINII, b. m. consentientibus populi suffragiis ad ædem D. JACOBO Sa-
 cram Diaconus anno à Christo nato M. DC. XLVI, 27. Januarii electus & surrogatus
 est. Sequens annus 1647. honoresejus titulo Conjugis & Artium Magistri auxit, dum
 Deo ita providente virginem lectissimam & virtutibus clarissimam, consentientibus
 omnibus quorum inter fuit, CATHARINAM TARNOVIAM, Viri pl. Rev. Ampliss.
 & Excellentiss. DN. IOHANNIS TARNOVII, SS. Theol. DOCT. & PP. quondam ce-
 leberrimi superstitem filiam mense Majo matrimonio sibi junxit, quæ nunc vidua ma-
 xissima conjugis suæ inopinatum discessum exquisitissime luget, & maritum XXVII.
 annorum amantissimorum sui desiderat. Suscepit durante illo conjugio exlaudata mo-
 do fœmina 8. liberos, 4. filios & totidem filias. Primus natu filius in ipso ortu occi-
 dit. Septima ordine, Catharina vix secundum ætatis ingressã annum mundo iterum
 valedixit. Reliquis sex Dei gratiã adhuc in solatium & spem matris aviæque superant.
 (1.) MAGDALENA fœmina virtutibus sui sexus ornatissima nupsit Viro multum Re-
 verendo Clarissimo DN. JOHANNI DIETERICO Zuchserer/ Pastori Herzhornen-
 sis apud Hofatos, optime merenti (2.) DN. ENOCHUS, Philosophiæ Magister clarissi-
 mus quem paternarum præcipue virtutum heredem strenuè ad eruditionis & hono-
 rum apicem grassantem, parentem si non superaturum, certe æquaturũ esse spes certa
 promittit. (3.) DN. IOHANNES CHRISTOPHORUS Theol. Studiosus felicissimus.
 (4.) Virgo lectissima ANNA ELISABETHA, (5.) CHRISTIANUS & (6.) denique CA-
 THARINA, singuli præsentis funus Parentis sui desideratissimi ingenti lachrymarum
 vi effusa prosequuntur. Anno 1653. ad Archidiaconatum vocatur, quibus laboribus,
 vigiliis, præcibus sudore per 23. annos defudarit in hoc Archidiaconatu in explicandis
 pro concione libris Samuelis & Regum dici non potest; ipse sæpius lassus curis & la-
 boribus in hæc erupit, Conciones lachrymis & sudoribus tinctæ, de incredibili quo
 conscribuntur labore testantur. Labores hosce quinquies repetita Dnorum Colle-
 garum absentia auxit, nec tamen ardens industria privatim etiam legendo & dispu-
 tando in Theologicis fatigari potuit. Anno 1662. multorum hortatu oblato sibi ho-
 nores in Theologia summo admisit, & in Gryphicã solenniter Doctor Theologiæ pro-
 nunciatus est. Post ubi variis Collegiis & disputationibus publicis in heptalogum
 Christi suam Prudentissimo Senatui oppidanoprobasset diligentiam, Professio Theo-
 logi-

logica extraordinaria anno 1668. ipsi fuit oblata. Ceterum Serenissimus Princeps ac Dominus DN. CHRISTIANUS LUDOVICUS, Academiae nostrae Cancellarius Magnificentissimus & nutricius munificentissimus, perspectis pie defuncti nostri virtutibus & eruditione ex conversationibus & colloquiis privatis cum aliquot Pontificiorum habitis ad Ordinariam Theologiae Professionem ipsum evexit, quam an 1669. solenni ritu auspicatus est, & variis Collegiis disputationibusque ornavit. Et quamvis non una vice aliud eum vocare voluerint semper tamen amore retenti reciproco gregis sibi commissi renuit. Variis dum vixit difficultatibus implicatus, errores siqui forte obrepserant, & peccata, serio retractabat, a regnantibus pro virili abstinuit. Magna ejus in pauperes, viduas & orphanos liberalitas, promptissimum consilium, loquentibus illud aliis. Officio suo quantum potuit invigilavit, monere, hortari, dehortari, consolari, corrigere nunquam destitit; aegrotis ex voto adfuit, solatio languidos erexit, precibus ingenua procidens quotidie divinam sollicitavit clementiam; nec dubium, quin saepius imminencia cervicibus mala averruncarit. His indefesso studio operatus identidem gliscentis morbi semina tacitis incrementis lata grassari sensit. Passionibus Colicis, Calculo, Scorbuto, anxietate sive asthmae saepius vexatus est, deficientibus interea viribus, sanitati tamen quodammodo restitutus. Finita Concione 28. Iulii anni currens, vehementissimo langore correptus domum revertebatur, Excipiebant ineluctante die consuetas passiones Colicae. Somno collectis viribus felicitior valetudo affulgere visa, quin sequenti die aegrotum visitare eique de viatico corporis & sanguinis Christi prospicere poterat. Trigessimum Iulii pro more cantu & precibus auspicatur, licetque remittentes morbi impetus experiretur prandio tamen inter futurnis mensae adsideret. Durante prandio, subito animi deliquio correptus lecto imponitur, invalescente morbo novo quodam paroxysmi genere Medicorum opera sollicitatur. Advolant Viri Nobilissimi & Experientissimi DN. IOHANNES LUBBERTUS & DN. PAULUS IOACHIMUS STOCMANNUS, Medicinae Doctores celeberrimi felicissimi, quaeque suppeditabat consilia adhibent, vires paroxysmi nequaquam labefactant, qui totum corpus depascens extrema jam tum minitabatur. Interea Virum plurimum Reverendum Amplissimum atque Excellentissimum DN. M. HERMANNUM BECCERUM, Mathematici-P. celeberrimum, Pastorem ad D. Iacobi longè meritisimum Factorem ac Compatriam nostrum honoratissimum accersendum curant, circumstantibus identidem, pro virili ingeminantibus illud Apostoli 1. Tim. 28. *μνημόνευε ἰησοῦν χριστὸν ἐγγεγραμμένον ὀκνηρόν*. Cujus dicti sensum cor tangere oculis manibusque crebrisque suspiriis tractis contestatus, mox, ante etiam quam modò laudatus Dominus Confessionarius accedere potuit, imperturbato rationis usu, sine acrioribus mortis stimulis 30. Iulii circa tertiam pomeridianam aetatis anno 57. placide in Domino obdormivit. Gratulamur meritò huic viro de tot laboribus, molestiis & sollicitudinibus feliciter superatis. Lætatur de felici quiete qua nunc coram Throno agni perficitur. Exuviis ejus interea levem terram, superstitantibus maestissimis ad unum omnibus patientiam & vim solatii efficacissimam Sp. S. ex animo comprecamur. Quod reliquum est ultimum vale reliquiis ejus acclamaturi, dum terrae corpus inferetur, frequenter fumus comparituri, periculum ex tanti viri morte capturi nobis quod ex usufier; Agite igitur Cives Academici omnium ordinum honoratissimi, quod humanitatis jura exoptant, lubentibus animis exequimini; frequentiores confluite, Viro de Ecclesia meritissimo vestris praesentis parentate, ite quibus commodum fuerit (debet autem omnibus esse) exequias, & ex hac morte, vestram quotidie meditari addiscite.

P. P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus d. XIX Augusti Anno M. DC. LXXIV.

Convenietur in Basilica D. Iacobi sacra hora prima pomeridiana,

mendare voluerunt, amicorum instinctu ad altiora aca-
demiã Rostochiensem omnium primò salutare e-
sus in interiorem familiaritatem virorù doctissimoru
sub auspicio Viri Clarissimi DN. JOHANNIS M.
Theol. D. & P. P. in Gryphicã Universitate, Philosophi-
fignem navavit operam. Præcipue verò ductu Viri C
HANNIS CRELLII, trium annorum spatio curricu-
solvit. Apprimè interea studiis Theologicis delecta
celeberrimorum tunc temporis Theologorum Viro
rend: Amplissim: atque Excellentissim: DN. D. QUISTO
COTHMANNI, P.P. Academiã hujus longe celebratissimor-
todem sese disputando, cum opponendo tum respondendo a-
rimorum admirationem amoramque in se derivavit. Dona-
de ipsum instruxerat, administrantia publicæ discentium ut
non sine applausu audientium VII. verba Christi, pro con-
sensu Rev. Ministerii emortuo Viro summe Rev. DN. FID
quondam meritissimo, sæpius ad populum verba fecit. rosti-
demiã Rostochium Deo dirigente revocatus est. Reverfus
NIS CORFINII, b. m. consentientibus populi suffragiis ad-
eram Diaconus annò à Christo nato M. DC. XLVI, 27. Janua-
est. Sequens annus 1647. honores ejus titulo Conjugis & Art
Deo ita providente virginem lectissimam & virtutibus clari-
omnibus quorum inter fuit, CATHARINAM TARNOVIA
& Excellentiss. DN. IOHANNIS TARNOVII, SS. Theol. DC
leberrimi superstitem filiam mense Majo matrimonio sibi ju-
stissima conjugis suæ inopinatum discessum exquisitissime li-
annorum amantissimuu sui desiderat. Suscepit durante illo
do fœmina 8. liberos, 4. filios & totidem filias Primus natu-
dit. Septima ordine, Catharina vix secundum ætatis ingressu
valedixit. Reliquis ex Dei gratiã adhuc in solatium & spem m
(1.) MAGDALENA femina virtutibus sui sexus ornatissima
verendo Clarissimo DN. JOHANNI DIETERICO & nobis
sij apud Hofatos, optime merenti (2.) DN. ENOCHUS, Philo-
mus quem paternarum præcipue virtutum hæredem strenuè
rum apicem grassantem, parentem si non superaturum, certe
promittit. (3.) DN. IOHANNES CHRISTOPHORUS Theol
(4. Virgo lectissima ANNA ELISABETHA, (5.) CHRISTIAN
THARINA, singuli præsentis funus Parentis sui desideratissi-
vi effusa prosequuntur. Anno 1653. ad Archidiaconatum voc
vigiliis, precibus sudore per 23. annos defudarit in hoc Archi-
pro concione libris Samuelis & Regum dici non potest; ipse
boribus in hæc erupit, Conciones lachrymis & sudoribus ti-
conscribuntur labore testantur. Labores hosce quinquies
garum absentia auxit, nec tamen ardens industria privatim
tando in Theologia fatigari potuit. Anno 1662. multorum
nores in Theologia summo admisit, & in Gryphicã solennite
nunciatus est Post ubi variis Collegiis & disputationibus
Christi suam Prudentissimo Senatui oppidanoprobasset dilig

litam A-
n ingres-
maxime
post SS.
gicis in
M. JO-
hiæ ab-
t ab ore
m Reve-
& DN. D.
dio iden-
, & plu-
tia abun-
vit, dura
, & con-
pendente
rus Aca-
OHAN-
OBO Sa-
rogatus
xit, dum
ientibus
Amplifis
dam ced-
dua ma-
XXVII.
lata mo-
titer occi-
iterum
aperant.
tum Re-
hornen-
clarififi-
& hono-
res certa
issimns.
que CA-
ymarum
poribus,
licandis
ris & la-
bili, quo
n Colle-
& dispu-
sibi ho-
gia pro-
alogum
o Theo-
logi-

